

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mráčky a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **GRAND AUTO s.r.o.**, se sídlem Nové Dvory č. p. 8, zastoupeného JUDr. Vladimírem Lamaczem, advokátem se sídlem Praha 3, Písecká 2230/8, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2011, č. j. 6 A 65/2011 - 112,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Rozhodnutím České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha, oddělení odpadového hospodářství, ze dne 28. 4. 2006, č. j. 41/OOH/0543669.09/06/PPM, byla žalobci (dále jen „stěžovatel“) uložena dle § 66 odst. 4 písm. f) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění relevantním pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o odpadech“), pokuta v celkové výši 80 000 Kč za to, že v provozovně na adrese Nové Dvory č. p. 8 v době kontroly, tj. dne 1. 12. 2005, bez souhlasu příslušného krajského úřadu provozoval činnost, která naplňuje znaky provozování zařízení ke zpracování autovraků, čímž porušil § 37c odst. 1 písm. a) zákona o odpadech.

[2] K odvolání stěžovatele žalovaný změnil rozhodnutím ze dne 4. 8. 2006, č. j. 500/1326/5 0221/06, výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že se stěžovatel uvedeným jednáním dopustil deliktu podle ustanovení § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, neboť nakládal s odpadem v zařízení, ve kterém takové nakládání s odpady nebylo povoleno, přičemž zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů lze provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech, kterým je udělen souhlas s provozováním tohoto zařízení a s jeho provozním řádem. Výši uložené pokuty žalovaný nezměnil.

[3] Posledně zmíněné rozhodnutí napadl stěžovatel u městského soudu žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Z hlediska právního hodnocení věci dospěl prvostupňový soud k závěru, že v dané věci bylo jednoznačně prokázáno nakládání s autovraky, tedy odpady ve smyslu zákona o odpadech, neboť stěžovatel vykupovaná vozidla využíval na náhradní díly. V této souvislosti dále soud uvedl, že pro posouzení činnosti stěžovatele není rozhodující, jakou činnost má zapsanu v obchodním rejstříku. Žalovaný svým rozhodnutím nehodnotil, zda faktická činnost stěžovatele odpovídá jeho předmětu podnikání. Rovněž není dle městského soudu vyloučeno, že stěžovatel skutečně mohl provádět i maloobchod motorovými vozidly a jejich příslušenstvím. Rozhodujícím faktorem je pouze to, že stěžovatel v předmětné provozovně nakládá s autovraky, aniž by měl povolení krajského úřadu. S ohledem na tyto skutečnosti městský soud uzavřel, že rozhodnutí žalovaného není v rozporu se zákonem a žalobu stěžovatele podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

II.

Stručné shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti

[4] Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel včasnou kasační stížností, a to z důvodů, které podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), c) a d) s. ř. s. Uvedl, že má za to, že se soud v rámci jeho návrhu vůbec nezabýval otázkou, že skutečnosti uváděné v rozhodnutí žalovaného jsou neúplné a měly dopad na jeho konečné rozhodnutí. O věci soud rozhodoval po nařízeném jednání, ale nepřipustil provedení důkazů navržených stěžovatelem a tím ověření jím předestřených tvrzení.

[5] Jakožto provozovatel autobazaru stěžovatel dle svého názoru nepotřeboval povolení k provozu zařízení ke sběru, výkupu, využívání nebo odstraňování odpadu podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech, ale mohl přejímat vozidla k opravě nebo jejich prodeji. Teprve v případě neprodejnosti nebo nemožnosti zprovoznit vozidlo, by jej mohl zpracovat, byl-li by k tomu osobou oprávněnou. Vzhledem k tomu, že vozidla jsou opravována a uváděna do stavu technické způsobilosti tak, aby vyhovovala nebo po další opravě splňovala technické podmínky k provozu vozidel na pozemních komunikacích, dochází k opravám a výměně jednotlivých dílů. Stěžovatel má však za to, že činnost, která je charakterizována jako oprava nebo výměna vadného dílu za díl použitý funkční nebo novější, není zpracováním vozidla, jak má na mysli ustanovení § 36 písm. f) zákona o odpadech, popř. se nejedná o postup dle § 37c téhož zákona. Dle stěžovatele proto jeho činnost nepodléhá zákonu o odpadech a nevyžaduje plnění povinností uvedených v ustanoveních § 14 odst. 1 a § 19 tohoto zákona. Stěžovatel rovněž namítl, že ani nebylo zjištěno, zda v předmětné provozovně skutečně docházelo ke zpracování autovraků, tj.

pokračování

k jejich demontážím a operacím potřebným k využití jejich částí. Navrhl proto, aby kasační soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

III.

Shrnutí vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[6] Žalovaný ve svém vyjádření předně namítl, že v žalobě stěžovatele není vůbec zmínka o neúplnosti žalovaným uváděných skutečností. Otázka, zda byl spolehlivě zjištěn skutečný stav věci, byla nadto v napadeném rozsudku dostatečně vypořádána. V řízení bylo dle žalovaného jednoznačně prokázáno, že v provozovně stěžovatele bylo nakládáno s odpady (autovraky), což je dle jeho názoru zřejmé zejména z pořízené spisové dokumentace. Přijetí argumentace stěžovatele by mohlo vést k absurdním situacím, kdy by např. provozovatel skládky nebezpečného odpadu odmítal povinnost mít povolení k nakládání s nebezpečným odpadem s poukazem na skutečnost, že jeho provozovna se jmenuje zahradnictví a nebezpečný odpad mu je dodáván jako hnojivo.

[7] Podstatou souzené věci je skutečnost, že v daném zařízení bylo nakládáno s odpady, aniž toto zařízení bylo k této činnosti povoleno. Zpracování je přitom dle žalovaného pouze jednou z forem nakládání s odpady. Bez ohledu na tuto skutečnost, je však názoru, že zpracování autovraků v daném zařízení bylo jednoznačně prokázáno, nemluvě o jejich skladování. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudkem podle § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Stěžovatel se včas podanou kasační stížností (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhá přezkumu rozhodnutí městského soudu, které vzešlo z řízení, jehož byl účastníkem (§ 102 s. ř. s.), jeho kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné důvody pro nepřipustnost kasační stížnosti.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatnil. Neshledal přitom v dosavadním řízení vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční, dle níž je stěžovatel povinen v návrhu na zahájení soudního řízení uvést, z jakých důvodů napadá rozhodnutí krajského (městského) soudu a proč považuje výroky rozhodnutí za nezákonné. Míra precizace stížních námitek pak do značné míry určuje, jaké ochrany se stěžovateli dostane u kasačního soudu. Čím je námitka obecnější, tím obecněji k ní může soud přistoupit. Není na místě, aby soud za stěžovatele spekulativně domýšlel argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které kasační stížnost podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci právního zástupce stěžovatele.

[12] Konkretizaci kasačních námitek nelze - tak jak to učinil stěžovatel - nahradit pouhým zopakováním námitek uplatněných v žalobě či v odvolání proti správnímu rozhodnutí, již proto, že tyto námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí, než které je předmětem přezkumu ze strany kasačního soudu. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí, které se k bodům původně uplatněným v žalobě vyjádřilo a vypořádalo je; kasační soud tedy může přezkoumat jen postup a právní názory prvostupňového soudu.

[13] Způsob, jakým stěžovatel přistoupil k formulaci své kasační stížnosti, není nejvhodnější a při vypořádání stížných námitek soudem vyžaduje větší míru benevolence. Stěžovatel v podání zdlouhavě rozebírá zásady správního řízení, aniž by konkretizoval, jak se tvrzené porušení těchto zásad dotklo jeho práv, resp. výroku napadeného rozsudku. Stejně tak popisuje svou argumentaci před správními orgány, aniž by zohlednil, že předmětem kasační stížnosti by měl být nesprávný postup či právní posouzení věci městským soudem. Pokud stěžovatel v této souvislosti mj. uvádí, že není osobou dle § 37c zákona o odpadech, která by se zabývala zpracováním autovraků, jedná se o námitku, které bylo vyhověno již v odvolacím řízení. Není proto důvod, aby se soud touto otázkou opětovně zabýval, neboť žalovaný k odvolání stěžovatele změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a překvalifikoval jednání stěžovatele pod ustanovení § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech spočívající v nakládání s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady nebylo povoleno. Stěžovatel tedy není postihován za neplnění povinností stanovených § 37c ve smyslu ustanovení § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech.

[14] Obdobně pak nelze vyhovět ani zbývajícím námitkám stěžovatele. Jestliže stěžovatel argumentuje, že se městský soud nezabýval posouzením, zda skutečnosti uváděné ve správním rozhodnutí jsou úplné, resp. neprovedl všechny navržené důkazy, pak lze odkázat na obsah odůvodnění na str. 10 rozsudku městského soudu, který se zde podrobně věnuje skutečnostem, které považoval za relevantní pro souzenou věc a vyjadřuje se i k důvodům, které ho vedly k odmítnutí stěžovatelem navržených důkazů. Co se týče výtky směřující do „*neúplně zjištěných skutečností*“, není z kasační stížnosti ani zřejmé, které závěry městského soudu stěžovatel touto námitkou napadá, neboť je nijak nekonkretizuje.

[15] Ve vztahu k problematice provádění důkazů ve správním soudnictví lze mj. odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS (rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na internetové adrese www.nssoud.cz), v němž došlo k upřesnění významu zásady volného hodnocení důkazů. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí konstatoval, že soud si nemůže bez dalšího vybrat, které z provedených důkazů vyhodnotí, a které nikoliv: „*Neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení.*“ Dalším důvodem pro odmítnutí důkazu je, že důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit určitou skutečnost, tedy nedisponuje vypovídací potencií, anebo že je nadbytečný. V rozhodnutí ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 Afs 86/2007 - 79, zdejší soud připomněl, že oprávnění soudu rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoliv, je spojeno s povinností odůvodnit, co ho vedlo k přijatému závěru a proč považuje provedení důkazu za nadbytečné.

[16] Těmto požadavkům z hlediska přezkoumatelnosti napadeného rozsudku městský soud dostál, protože přehledně vysvětlil, že má za prokázané, že z hlediska zákona o odpadech se v posuzovaném případě jednalo o odpad v podobě autovraků a stěžovatel

pokračování

s odpady nakládal nezákonným způsobem, když provozoval zařízení, aniž k tomu měl příslušné povolení. Městský soud tedy uvedl, z jakých konkrétních důvodů nepřistoupil k provedení stěžovatelem navržených důkazů, tj. důkazů listinami týkajícími se prodeje a koupě vozidel, svědeckými výpověďmi a znaleckým posudkem.

[17] Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že prvostupňový správní orgán uskutečnil dne 1. 12. 2005 kontrolu nakládání s odpady v provozovně stěžovatele. Vizuální prohlídkou bylo zjištěno, že se na místě nachází přibližně 600 ks nepojízdných osobních vozidel různě poškozených a neúplných, naskládaných vedle i na sebe. Situaci správní orgán zdokumentoval pořízením fotodokumentace a do protokolu poznamenal, že v kontrolované provozovně dochází k demontáži autovraků, k jejich sběru a výkupu.

[18] Podle ustanovení § 36 zákona o odpadech se pro účely tohoto zákona rozumí autovrakem úplné nebo neúplné motorové vozidlo, které bylo určeno k provozu na pozemních komunikacích pro přepravu osob, zvířat nebo věcí a stalo se odpadem podle § 3. V souladu s tímto ustanovením je odpadem každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit. Pokud vlastník v řízení o odstranění pochybností podle § 78 odst. 2 písm. h) citovaného zákona neprokáže opak, předpokládá se úmysl zbavit se movité věci mj. v případě, kdy původní účelové určení věci odpadlo nebo zaniklo.

[19] Movité věci, jejichž skladování stěžovatelem bylo odhaleno namátkovou kontrolou, plně vyhovují definici odpadu zakotvené v § 3 odst. 1 zákona o odpadech. Nepotřebnost těchto věcí pro jejich vlastníky pramení z nemožnosti jejich užití k přepravním účelům. Dle náhledu zdejšího soudu je nepochybné, že bylo úmyslem osob, jimž tyto věci patřily, se jich nějakým způsobem zbavit. Tento úmysl je zřejmý již z toho, že se tyto věci jako nepoužitelné k původnímu účelu staly zdrojem náhradních dílů, což nepochybně ani stěžovatel, který ve správním i soudním řízení tuto skutečnost sám výslovně uznal.

[20] Jestliže stěžovatel uvádí, že přijatá havarovaná vozidla jsou i po demontáži použitého dílu dále prodávána, resp. technické požadavky nesplňují pouze dočasně, jeví se uvedené tvrzení zcela nedůvěryhodné a v kontextu shromážděných důkazů poměrně absurdní. K tomu je třeba uvést, že kasační soud nepochybně majetkovou hodnotu movitých věcí uskladněných v provozovně stěžovatele. Předmětné autovraky nepochybně mohou být předmětem další obchodní transakce, avšak absolutní neužitečnost není pojmovým znakem odpadu. V tomto směru lze odkázat na judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“), ze které jednoznačně plyne, že za odpad je třeba považovat i věci mající hospodářskou hodnotu, které lze opětovně využít (viz zejména rozsudky ze dne 18. 12. 2007, *Komise proti Itálii*, C-195/05, Sb.rozh. I-11699, body 36 až 38; ze dne 15. 6. 2000, *ARCO Chemie Nederland a další*, spojené věci C-418/97 a C-419/97, Recueil, s. I-4475, bod 83; ze dne 25. 6. 1997, *Tombsi a další*, spojené věci C-304/94, C-330/94, C-342/94 a C-224/95, Recueil, s. I-3561, body 47 a 48, či ze dne 28. 3. 1990, *Vessoso a Zanetti*, spojené věci C-206/88 a C-207/88, Recueil, s. I-1461, bod 9; rozsudky Soudního dvora jsou dostupné na adrese curia.europa.eu).

[21] Z hlediska aplikace zákona o odpadech je podstatná pouze skutečnost, zda věci nacházející se v provozovně stěžovatele sloužily k provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 36 písm. a) zákona o odpadech a zda se staly odpadem ve smyslu § 3 téhož zákona. V případě nevyužití řízení o odstranění pochybností dle ustanovení § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech je pak dána nevyvratitelná domněnka naplnění definice pojmu

„odpad“, pokud došlo k zániku jeho původního účelového určení. Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, stěžovatel k iniciaci řízení dle § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech nepřistoupil.

[22] Z fotodokumentace založené ve správním spise je přitom zcela nepochybné, že původní účelové určení většiny vozidel uskladněných v provozovně stěžovatele zaniklo. Materiál zachycuje i četná vozidla zjevně po čelních i jiných srážkách, které měly na vozidla zcela devastující účinky. Vozidla jsou v mnoha případech zcela zdemolovaná, rozstříhaná, rozebraná, mnohdy s chybějícími celými částmi (kapota, blatníky, dveře, kola, motor, vnitřní vybavení apod.), takže z vozů zůstávají pouhá torza, která jsou (i z laického pohledu) zcela zjevně nepoužitelná k jakémukoliv provozu, natož k provozu na pozemních komunikacích. Z pořízené fotodokumentace je současně zřejmé, že většina vozidel se stala zdrojem náhradních dílů, neboť dokladem existence vozidla zůstává jen (často zkorodovaný) skelet karoserie. Jestliže stěžovatel tvrdí, že tento stav je pouze dočasný a vozidla budou opětovně s to účastnit se provozu na pozemních komunikacích, je uvedené tvrzení s ohledem na stav „vozidel“ zcela nedůvěryhodné a zjevně účelové. K tomuto zhodnocení stavu „vozidel“ v zařízení (provozovně) stěžovatele přitom s ohledem na jejich stav není ani třeba odborných znalostí, neboť i laikovi musí být zřejmé, že zkorodovaný skelet karoserie bez motoru, volantů, kol, sedadel atd. není způsobilý jakéhokoli provozu a jeho „oprava“ či „zprovozuschopnění“ možné nejsou.

[23] Podle ustanovení § 14 odst. 1 zákona o odpadech lze provozovat zařízení k *využívání*, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem. Zařízením se podle definice uvedené v § 4 písm. e) zákona o odpadech rozumí nejen technické zařízení, ale rovněž „místo“.

[24] Kasační soud má za to, že není pochyb o tom, že v projednávané věci došlo k naplnění citované skutkové podstaty, tj. provozování zařízení k *využívání* nebo *odstraňování* odpadů bez potřebného souhlasu příslušného krajského úřadu podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech. Skutečnost, že stěžovateli nebylo uvedené povolení uděleno, ostatně nijak nezpochybňuje ani sám stěžovatel.

[25] Nejvyšší správní soud má dále s ohledem na výše uvedené a ve shodě s městským soudem za to, že provedení důkazů stěžovatelem navržených v žalobě by bylo v projednávané věci nadbytečné, neboť byl již náležitě zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, bylo prokázáno, že v provozovně stěžovatele se nacházelo cca 600 kusů osobních nepojízdných, neúplných vozidel - autovraků, které ztratily své původní účelové určení. Díly z autovraků přitom byly v určité míře demontovány a prodávány. Je proto nepochybné, že se jednalo o nakládání s autovraky (odpadem) bez povolení krajského úřadu vydaného podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech. Na těchto zjištěních stěžovatelem v žalobě jen obecně navržené důkazy [kupní smlouvy k vozidlům zakoupeným v letech 2004 až 2005, technické průkazy k těmto vozidlům, svědecké výpovědi (blíže neidentifikovaných) osob, které stěžovateli v letech 2004 až 2005 vozidla prodaly a od něj koupily, výpovědi (blíže neidentifikovaných) osob, které měly provádět demontáž přijatého vozidla, ohledání přijatého (blíže nespecifikovaného) vozidla, u něhož měla být prováděna demontáž, a znalecký posudek] nemohou ničeho změnit.

[26] Stěžovatel v rámci své stížní argumentace opomíjí, že jeho odvolací námitce, že není osobou podle § 37c zákona o odpadech, jež by se zabývala zpracováním autovraků, bylo

pokračování

vyhověno již napadeným rozhodnutím žalovaného jako odvolacího orgánu, který jeho jednání podřadil pod ust. § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, tj. jednání spočívající v nakládání s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady nebylo povoleno. *Rozhodné proto pouze je, že v řízení bylo prokázáno, že v zařízení (provozovně) stěžovatele se nacházel odpad (autovraky), s nímž stěžovatel bez povolení nakládal.* Skutečnost, zda vedle toho stěžovatel koupil či prodal i vozidla, která za odpad (autovrak) označit nelze, je proto pro posouzení věci nepodstatná. Z uvedených důvodů proto nelze souhlasit s názorem, že městský soud nezjistil úplně skutkový stav, neboť neprovedl stěžovatelem navržené důkazy. Důvodnou tedy soud neshledal ani tuto kasační námitku stěžovatele.

[27] Na věci nemůže ničeho změnit ani námitka stěžovatele, že je provozovatelem autobazaru a je tedy oprávněn přejímat vozidla k jejich opravě a případnému dalšímu prodeji. Kasační soud nepopírá, že v provozovně stěžovatele mohlo docházet i k této činnosti. Jak bylo však již výše uvedeno, podstatou souzené věci je skutečnost, že v průběhu správního a soudního řízení bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatel nakládal s movitými věcmi, jejichž původní účelové určení zaniklo. Vzhledem k ustanovení § 3 odst. 3 písm. b) zákona o odpadech je na ně třeba nahlížet jako na odpady ve smyslu relevantních zákonných ustanovení. K řečenému pak lze dodat, že výraz „odpad“ musí být vykládán ve světle základního cíle Směrnice Rady 75/442/EHS ze dne 15. 7. 1975 o odpadech (účinné v době spáchání správního deliktu, viz Úř. věst. L 194, 25. 7. 1975, s. 39 - 41, zvl. vydání v českém jazyce: Kapitola 15 Svazek 01 s. 23; právní předpisy Evropské unie jsou dostupné na internetové adrese eur-lex.europa.eu), kterým je podle jejího třetího bodu odůvodnění „ochrana lidského zdraví a životního prostředí před škodlivými vlivy sběru, přepravy, zpracování, skladování a ukládání odpadů“. Pojem „odpad“ tedy nelze vykládat restriktivním způsobem (viz rozsudky Soudního dvora ve shora citovaných věcech *Komise proti Itálii*, bod 35 a *ARCO Chemie Nederland a další*, body 36 až 40). I proto zdejší soud neshledal důvod námitkám stěžovatele vyhovět.

V.

Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl.

[29] Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 24. ledna 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu